

Sygn. akt VII U 1700/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński

Protokolant Beata Pelczyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 21 sierpnia 2015 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1700/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał A. M. dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 lipca 2011 roku tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła A. M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego od czerwca 2015 roku, od daty ustania prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Wskazała na zły, pogarszający się stan jej zdrowia uniemożliwiający jej samodzielne funkcjonowanie (k. 2-5 as).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania wskazując, że prawo do dodatku pielęgnacyjnego przyznano zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

A. M. urodzona (...) od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia 31 maja 2015 roku była uprawniona do dodatku pielęgnacyjnego (decyzja – k. 127, 153 akt ZUS).

Ponowny wniosek o przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego wnioskodawczyni złożyła w dniu 3 lipca 2015 roku (k. 157 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS wnioskodawczyni została uznana za niezdolną do samodzielnej egzystencji do dnia 31 lipca 2016 roku (k. 161 akt ZUS). Po zgłoszeniu sprzeciwu została ponownie przebadana, tym razem przez Komisję Lekarską ZUS, która podzieliła ustalenia lekarza orzecznika (k. 165, 167 akt ZUS). Na tej podstawie organ rentowy zaskarżoną decyzją przyznał wnioskodawczyni prawo do dodatku

pielęgnacyjnego od dnia 1 lipca 2015 roku tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek (k. 169 akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił w oparciu o akta ubezpieczeniowe wnioskodawczynie, które jako autentyczne zasługiwały na obdarzenie wiarą w całości. Strony nie kwestionowały okoliczności z nich wynikających.

Wnioskodawczynie twierdziła, że organ rentowy winien ją powiadomić z wyprzedzeniem, jeszcze przed ustaniem prawa do dodatku pielęgnacyjnego, o konieczności złożenia kolejnego wniosku o przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Odwołanie A. M. jako niezasadne podlega oddaleniu.

Dodatek pielęgnacyjny jest świadczeniem przyznawanym na podstawie art. 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), zwanej dalej ustawą FUS. Zgodnie z art. 75 ustawy FUS dodatek ten przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, uznanej za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji, jak również osobie, która ukończyła 75 lat. O dodatek nie mogą się ubiegać osoby przebywając w zakładzie opiekuńczo-leczniczym lub w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym, chyba że przebywają poza tą placówką przez okres dłuższy niż 2 tygodnie w miesiącu.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 te same ustawy, co do zasady, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, że wniosek o przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego A. M. złożyła w dniu 3 lipca 2015 roku. Co prawda organ rentowy stosowną decyzję przyznającą jej prawo do tego świadczenia wydał dopiero w dniu 21 sierpnia 2015 roku, jednakże prawo to zostało przyznane z datą wsteczną od dnia 1 lipca 2015 roku i wnioskodawczynie wypłacono wyrównanie. Zaskarżona decyzja jest zatem słuszna i odwołanie należało oddalić.

Ponadto należy wskazać, że organ rentowy nie ma prawnego obowiązku informowania ubezpieczonych o upływającym okresie na jaki przyznano prawo. W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia że zaistniał błąd organu rentowego, o którym mowa w art. 133 ust.1 pkt 2 ustawy.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy na mocy powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.